

drevji, je najbolje vzgojevati češplje le poldebelnate. Sicer pa je vzgojevanje češpljevega drevja popolnoma enako, bodi-si, da hočemo vzrediti visoka ali le polvisoka debela, namreč tako-le: V krajih, kjer češplje prav dobro uspevajo, in to so kraji bolj vlažnega podnebja (kakor na Pivki, na Dolenjskem, Gorenjskem, Štajerskem i. t. d., nikakor pa ne v Vipavi ali še celo na Krasu), ni potrebno češpelj nikdar sejati. ampak pomnožujejo se s koreničnimi vzrastki starejših dreves. Kjer je namreč za češpljo pravo podnebje, tam zažene starejše drevo iz bolj privršnih korenin vse polno pogankov, ki se spremené v bolj ali manj trnasto grmovje pa tudi drevje, ako se pusté mirno rasti. Ako se taki vzrastki na mestu, kjer rastejo, obrezujejo k večjemu dve leti, to je, ako se oprosté na spomlad stranskih mladik in trnov, zadobé se iz njih prav dobre sajenice za drevesnico. Tako pridobljenih drevesec ni treba prej kakor v tretjem letu izkopati ter v drevesnico presaditi. Presadé se pa ravno tako kakor hruške ali jabolane, z edinim razločkom, da se prav močno skrajšajo. Pusti se jim le za eno dobro dlan debelca nad koreninami, da se s tem prisilijo zagnati močne poganke. Od nastalih pogankov se pusti le najmočnejši mirno dalje rasti, vsi drugi se pincirajo. Pri tleh se češplje nikdar ne požlahtnjujejo. Vse daljnjo ravnanje v vzgojevanju debel je do cela enako onemu visokih jablan ali hrušek. Kadar dosežejo debelca zadostno visokost, 95 do 100 $\frac{cm}{m}$, požlahtné se s sedlanjem. Cepiči se morajo jemati iz najboljšega, to je najrodovitnejšega in najlepše rastočega češpljevega drevja, kajti sicer se ne dobé lepa in rodovitna drevesca. S požlahtnjenimi češpljami ali slivami se ravna dalje isto tako, kakor z jablanami ali hruškami, v drugič cepljenimi.

V krajih, kjer se češplje nič kaj dobro ne pomnožujejo po koreničnih pogankih, morajo se seveda sejati. Sejejo se pa tako kakor češnje; zato ni treba o tem še dalje govoriti. V drevesnico se presadé enoletni divjaki. V dosti krajih mislijo ljudje, da koščice, pridelane na drevju, iz koreničnih izrastkov vzgojenem, niso kaljive; ali to je čisto prazna vera.

Navadno se češplje kar nič ne vzgojujejo v drevesnici, kjer se zasajajo v veliki množini (kakor v najnovejšem času na Pivki. Čast!), že celo pa ne požlahtnjujejo. Toda, kdor vzgoji le enkrat češpljevo drevje v drevesnici, posebno pa, če ga požlahtni, vzgojeval ga bode potem vedno; kajti veselje je videti, kako raste lepo, čvrsto, skoraj brez vsega trnja tako drevje, in tako rodi veliko redneje ter veliko lepši in debelejši sad. Ako se hočejo namesto češpelj vzgojevati druge vrste sliv, ostane vse pri tem, kar smo tu povedali o vzgojevanju češpelj; razloček je samo v tem, da se za požlahtnjenje vzamejo namesto češpljevih slivni cepiči.

Iz koščic pridelane češplje so rodovite, a rodé malo manj žlahtno sadje kakor njih matrne rastline. To velja še posebno o ringlotih. Ako se sejejo, rodé zadobljena drevca brez vsega požlahtnjenja prav lep

sad. Ravno to velja tudi o koreničnih vzrastkih, ki so iz korenin takega drevja zagnalih ako se vzgoji iz njih drevje.

Apnena moka na sadnem vrtu.

Sedaj bode čas, tako poroča Ph. Gerhardt-Sonnenschied v „Praktischer Rathgeber im Obst- und Gartenbau“, da pričnemo z delom, katero je pa še malo znano, a nepreceno; to je namreč potresanje drevja z apneno moko. Za to delo je najboljši oni čas, v kojem se začno cvetni popki napenjati in pa vlažen miren dan, tedaj obvisi namreč apnena moka na vseh delih dreves. Smoter potresanju je:

1. Da se drevesni vrhovi mahu, lišajev in mrčesov očistijo. Moka ostane na mahu in lišajih, in jih za mori ter pokonča zalego mrčesov.

2. Da se zavarujejo cvetni popki proti mrčesu in utrdijo proti škodljivem vremenu. Apnena moka na zunanjih delih popkov brani mrčesom, da jajčkov v popke ne zalegajo.

3. Da se zemlja pod drevjem gnoji.

Moko narediš tako: Dobro žgano apno naškropiš z vodo (na eden stot apna dvajset litrov vode). Apno spraviš na kup, pokriješ ga z ruševino, katero tako stlačiš, da zrak ne more do apna. Čez 3 ali 4 dni je apnena moka dobra v rabo.

Razprašiš jo tako: Pri majhnih drevesih mečeš jo od tal, pri velicah z lestve v vrhe dreves. Posebnih priprav za to ne poznam. Po moji misli jih še nič ni, ker kolikor je meni znano, ne rabijo in ne poznajo še nikjer apnene moke, kot ljudje našega kraja, ki so me zadnjo jesen popraševali po vzroku rodovitnosti mojih dreves, česar jim nikakor nisem prikrival.

Perutnistvo.

Francozi dobivajo za kokošja jajca, prodana v inozemstvo vsako leto po 35 do 40 milijonov frankov v deželo. Iz tega moremo sklepati, da ondi perutnistvo s posebno marljivostjo in spretnostjo gojijo. Imajo mnogo praktičnih izkušenj ter so posebno opazni pri izbiranju kokelj in v pripravah za valitev. Pri nas na deželi redi vsak kokoši, pa malo jih je, ki bi tako opazno in razumno ravnali, da bi res imeli dobička.

Kokoši vse jedo, kar dobijo: meso, zrnje, zelenjavo. Če niso zaprte, iščejo si same v hrano: žuželk, črvov, zrne, trave itd. Tako nam delajo malo skrbi. Zadostuje, če jim časi kaj zrnja navržemo, zlasti kedar zavoljo slabega vremena ne morejo od doma.

Drugače pa je, koder imajo kokoši zaprte. V tem slučaju časi precej stanejo, zlasti če so jajca po ceni. Kdor sploh kokoši redi, naj gleda na to, da mu bodo tudi po zimi nesle, kedar so jajca draga. V to svrhu treba skrbeti kokošim za toploto in primerno hrano, rastlinsko in živalsko.